

дорде Димитър думаше,
думаше, дума не свърши,
ясен се е гласец зачуло,
ясен ми гласец на жена.
Че се послуша,
ала си нищо не разбра.
Пак се гласеца повтори,
повтори и се потретил,
цялата гора екнала.
Тогаз Димитър войвода,
прав се на крака изправил,
и се Димитър послуша,
че си гласеца познава,
че била булка Кирилка,
негова млада кумичка.
Сторила дете с парцали
и го на ръце понесла,
и си Димитър канеше,
да иде Димитър във село,
да й детето кръщава.
Тя си на Димитър думаше:
– Димитре, абе кръстнико,
по-скоро тука да дойдеш,
че ми е дете болнаво,
не може дълго да чака.
Димитър млада войвода
той се на крака изправи
и се почуди, помая,
какво да прави, да стори.
Дали в селото да иде,
или Кирилка да вземе.
Най-сетни той се решава,
съблича дрехи юнашки,
запаса сабя френгия,
нарами пушка бойлия
и девет чифте пищови.
Дълга си аба наметна
и на дружина предума: